

שלוש פנים לברברה

הנופש בצפון סיני, "הבילויים עם כל המי ומי הם גם עבודה וגם תענוג אישי שלי", חבריה לבילוי סוף-שבוע בדיקליה, כפר ביום הולדתה האחרון הזמינה את כל

אומרת ברברה, "אני לא הולכת למסיבות קוקטייל של שגרירויות, רק אלה שאנחנו מארגנים." בתמונה משמאל: במסיבת קוקטייל של השגרירות האוסטרית. במרכז: ברברה מכינה דו"ח מסכם של כל אירועי השבוע בישראל, עם ניתוח וקוריוזים.

ניספו תוך כדי הקרבות. "אני זור כרת שבתחילת המלחמה ברחנו, והגענו לאיזה קרובים בכפר נידח, שעשו לנו טובה גדולה והשאירו אותנו שם."

"כשהייתי קטנה רציתי להיות שחקנית." הוריה, שהיו "יותר מדי שמרניים" לטעמה, ניסו למנוע זאת ממנה. "אך לא היתה להם ברירה. הייתי תלמידה כל-כך גרור עה, שאף בית-ספר אחד לא קיבל אותי. אז הם רשמו אותי בבית-ספר ליחסי-ציבור, ואז, בערבים, כבר התחלתי ללמוד מישחק."

היא כימעט הצליחה, עד שבערב הפרימירה נתקפה בהתרגשות עזה, כאי-בטח וחוסר גבוה. "הייתי בת 19. כל החיים היתה לי הרגשה שאדם יכול לעשות כל מה שהוא רוצה אם הוא באמת רוצה. ופית' אום, בערב אחד, התברר לי שיש דברים שהם מעל לכוחותי. אני לא הייתי מסוגלת למנוע את ה- התרגשות, ממש סבלתי."

"באותו ערב ידעתי שזה סוף הקאריירה התיאטרונית שלי. למחרת הודעתי את זה לבמאי, וזהו זה. הרבה שנים אחר-כך עוד התנהגתי כאילו אני על במה. שיחקתי כל היום וכל הלילה. אבל הגעתי למסקנה שאנשים לא משלמים כדי לראות בן-אדם משיחק, זה לקח כמה שנים, והרבה נסילות על האף. אבל עכשיו אני נהנית מהנסיון. אני כבר לא כזו. התיאטרון נגמר באמת. כל יום שאני מתבגרת אני מאושרת יותר. נינוחה יותר. אחד מידידי אמר לי שנגמרה לו הנערה עם נוצות הטוסס המזהירות, ונשאר רק ה- טוסס. אני דווקא שמחת."

נערה

במינזר

כ שנגמרה הקאריירה ה- תיאטרונית, היא נראתה כמו בן — רזה, גבוהה, בעלת שיער קצר מאוד צבוע בשחור, בלי אי-פור. "היו לי פנים ילדותיות, לא כמו הצעירות עכשיו. אבל הייתי בהחלט מושכת מאוד. פגשתי את רומן שליסר, שהיה עורך-עיתון חשוב. לא היה לי מה לעשות. הלכתי אליו. זה היה עיתון-ערב. התחלתי לעבוד כל בוקר בשעה 4."

עברה חצי שנה, והתאהבתי ב- ישראלי. רציתי לבוא לישראל, להתחתן איתו, להיות יהודיה, ללדת שישה ילדים ולגור בכרמל (המשך בעמוד 44)

עור צח; יפה מאוד, עירנית, מחייכת, בדרך כלל אופטימית. כל מילה שהיא אומרת משלבת אותה להמשיך. היא אוהבת לדבר, וב- שנים האחרונות למדה להישאר רגועה כשמתקיפים אותה, וטוענת שכל מה שקרה לה בחיים קרה בגלל ישראל או ישראלים.

היא מגיעה כל בוקר למישרדי השגרירות, עובדת על העיתונים "את המילה קרייסקי אני יודעת לקרוא בעברית, ואז אני יודעת מה לגזור מהעיתון." מחברת דו"חות למישרד-החוץ האוסטרי. "אנחנו לומדים לקרוא בין השורות." היא מסבירה, "אם במשך כל חג-הפסח השמיעו שירי פלמ"ח ברדיו, אז זה סימן שהגעועים לעבר היפה הם חזקים, שלאנשים לא טוב היום, שהעבר הוא מרכז חייהם."

תפקיד נוסף: "אני מרגישה כי נציגת הדור הצעיר, שלמעשה לא היתה לו מעורבות ישירה בנאי צים. אבל ההורים שלנו, כן, גם ההורים שלי היו נאצים. הם הודו בכך לפני. אני מרגישה צורך לה- בין את העם הזה, ואני מרגישה שטוב שהוא יבין אותנו."

"אם אני מצליחה להביא טיפה קטנה מתרבות אוסטריה, או מרגי שות הצעירים שם, לשני ישראלים צעירים בשנה, אז זה בהחלט מס- פיק לי. למדתי להסתפק במעט." המישפחה היא ממוצא אוסטרי. אשר היגרה ליגוסלביה. "הסבא של הסבא של הסבא ועוד כמה סבים נבחר להיות הטבח ה- אישי של הקיסרית מריה-טרה. המלכה אפשרה לכל בני עובדיה ללמוד חינוך באקדמיה הצבאית ה- מכבודת. וככה מישפחה האיכרים מאיזה כפר נידח הפכה מישפחה שיש להתכבד בה."

אביה, שבצעירותו היה במאי- סרטים, קיבל בבגרותו משרה ממשלתית וחזר ללימודי-הסרטה באוניברסיטה לפני שנתיים, כש- יצא לגימלאות, אמר לה תמיד, כי היא ירשה את התכונות מסבו שלו. "הוא היה הכיבשה השחורה במיש- פחה." אומרת ברברה על הסב שאותו לא הכירה, "הוא אהב לשמוח, להתחבר עם יהודיות, לשתות יין ולעשות חיים. אני דור קא שמחה להיות דומה לו."

מילבד הוריה אין היא מכירה איש מבני-מישפחתה. רובם היו קצינים בקיסרות האוסטרו-הונג- רית, ונהרגו בצעירותם. אחרים נעלמו או נהרגו לפני המלחמה ובהמשכה. אחדים מקרוביה התי- חברו לפרטיזנים היוגוסלביים, וי-